

Om dat na te gaan, analyseerden wij aandelen van grote beursgenoteerde ondernemingen uit Europa, de Verenigde Staten en opkomende landen over de afgelopen tien jaar.

De verschillen in dividend zijn zonneklaar. Ondernemingen die een prima dividendrendement laten zien (dividendbetaling vorig jaar gedeeld door koers) tot en met ondernemingen die geen stuiver uitkeren.

We rangschikten de aandelen die zijn opgenomen in grote beursindices in vijf mandjes met aflopend dividendrendement en bekeken vervolgens het totaalrendement (dividend plus koersstijging) in het betreffende beursjaar. De exercitie herhaalden we elk jaar voor de drie verschillende indices (Europa, VS, opkomende landen) vanaf 2002.

Het totale rendement (dividend plus koerswinst) van de aandelen die geen dividend uitkeerden (mandje vijf), presteerden over de hele periode slechter dan de markt. Dat geldt ook voor de groep aandelen met het hoogste dividendrendement (mandje één). Het beste rendement kwam van de aandelen in het tweede en derde mandje. Dit zijn bedrijven waarvan het dividendrendement niet buitensporig hoog was: tussen de 2 en 5 procent.

DIVIDEND ZORGT OP LANGERE TERMIJN VOOR EEN VERRASSEND GROOT DEEL VAN HET RENDEMENT

Beleggers die geld stoppen in bedrijven die een goede balans vinden tussen dividendbetalingen en rendabele investeringen, mogen dus op de lange termijn op het hoogste rendement rekenen.

Die categorie degelijke dividendbetalers heeft nog een voordeel. Tegenover het hogere rendement staat een relatief laag risico, gemeten naar de beweeglijkheid van de rendementen (volatiliteit).

